

Tilburg University

Review of the book **The public and the police**

Fijnaut, C.J.C.F.

Published in:
Sociologische Gids

Publication date:
1976

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):

Fijnaut, C. J. C. F. (1976). Review of the book *The public and the police: An extended summary of the aims, methods and findings of a three-part enquiry into the relations between the London public and its Metropolitan Police Force*, W.A. Belson, 1975, 0063180251. *Sociologische Gids*, (3), 192-193.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

sg 76/3

W. A. Belson, **The public and the police**. Harper & Row, London 1975.

In 1972 verrichtte het Survey Research Center van de London School of Economics o.l.v. William Belson op verzoek van de Commissioner van de Metropolitan Police Force een onderzoek naar de relatie politie — publiek in Londen. Het 'The

Boekbesprekingen

public and the police' is een uitvoerige samenvatting van de resultaten van dit onderzoek waarin niet minder dan 1200 volwassenen, 503 jongeren (13-20) en 1000 politiemensen werden ondervraagd.

Hoewel een aantal resultaten van dit onderzoek op zichzelf niet oninteressant zijn kunnen tegen dit onderzoek minstens 4 ernstige bezwaren worden gemaakt:

1 — Het probleem van de relatie politie — publiek of beter politie — bevolking is te zeer versmald tot een kwestie van public relations. De afwezigheid van de belangrijke thematiek m.b.t. het meer en direct betrekken van de bevolking (s-groepen) bij (de uitvoering en verantwoording van) het politiebeleid wijst hier nadrukkelijk op.

2 — De onderzoekspopulaties werden gekozen uit 'de' bevolking en 'de' politie. Ook al is het niet zonder belang te weten hoe het 'grote publiek' over 'de' politie denkt, het was met het oog op een doeltreffend en genuanceerd beleid inzake de relatie politie — bevolking (hiertoe moest het onderzoek uiteindelijk toch dienen) beter geweest om de onderzoekspopulaties te kiezen uit degenen die persoonlijk met meer ingrijpende vormen van politieoptreden geconfronteerd zijn geweest/worden. Zo had men m.i. ook de politiemensen primair moeten selecteren op basis van hun positie en functie in dit reusachtige korps (totale organieke sterkte: 40.000 personen, waarvan 27.000 met politiebevoegdheden).

3 — Op de derde plaats is het een groot tekort dat men het in dit onderzoek bij meningen heeft gelaten en deze niet heeft aangevuld met en gecorrigeerd door observatie van het feitelijke politieoptreden naar 'relevante' categorieën van de bevolking, naar stadsgebieden en afdelingen van het korps, naar soorten en manieren van politieoptreden.

4 — Op het punt van de aanbevelingen voor het beleid inzake de relatie politie — bevolking stelt deze studie volledig teleur. Men komt niet verder dan het opdissen van de algemene formules die al jaren in de politievakliteratuur te lezen zijn: de kennis van het publiek over de politie vergroten, de politie moet meer contact krijgen met het publiek, organisatie van 'open dagen' en schoolbezoeken enz. Als hiervoor een dergelijk kostbaar onderzoek nodig is . . . !

Ook al kan men dus stellen dat met dit onderzoek een grote kans is gemist voor degelijk en nuttig inzicht in de relatie politie — bevolking, een aantal resultaten zijn, zoals gezegd, niet oninteressant. Enkele voorbeelden.

Het bleek dat het publiek ontstellend slecht op de hoogte was van de bevoegdheden van de politie (niettemin vond de meerderheid dat ze voldeden!) en van de politieke situatie in hun omgeving. Zo wisten bijv. maar 45 % van de volwassenen en 50 % van de jongeren waar in hun buurt het politiebureau was.

De meerderheid van de volwassenen verklaarde betrekkelijk tevreden te zijn over de politie en liet zich in gunstige zin uit over de persoon van de politieman. Anderzijds waren er velen toch ook van oordeel — een zeer klein percentage sprak uit eigen ervaring —, dat de politie ruw optrad, bepaalde bevolkingsgroepen unfair behandelde, zich schuldig maakte aan het blokkeren van klachten tegen haar, aan het slaan van mensen op de buro's, aan het aannemen van steekpenningen e.d.

Er bleek een groot verschil te bestaan tussen het belang dat het publiek aan diverse politietaken toekent en zijn oordeel over de mate waarin de politie deze taken goed verricht. De volwassenen vonden het meest belangrijk dat de politie zware jongens pakt, misdaad voorkomt, mensen beschermt en dronken automobilisten arresteert maar deze activiteiten stonden resp. op de 8e, 11e, 7e en 12e plaats (van de 18 aangegeven taken) bij de beoordeling van de mate waarin ze goed werden gedaan. Wat de politie goed deed was: helpen van zieke personen (1), ordehandhaving bij demonstraties en voetbalwedstrijden (2-3), verkeersregeling (4).

C. Fijnaut